

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4171/2023
01.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Б. Јовановић адвокат из ..., против тужене „Школа моде и лепоте“ из Ниша, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2991/2023 од 16.08.2023. године, у седници одржаној дана 01.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2991/2023 од 16.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2991/2023 од 16.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2991/2023 од 16.08.2023. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 211/2022 од 17.05.2023. године у ставу другом, трећем, одбијајућем делу става четвртог и ставу петом изреке којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи за период од 01.01.2019.године до 31.01.2022.године на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, да се обавезе тужена да на износе накнада на име трошкова исхране у току рада и трошкова за коришћење годишњег одмора у име и за рачун тужиље изврши обрачун и уплату свих врста доприноса, као и пореза на доходак гтађана и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиље

судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, код утврђења да је тужила као запослена којој се плата исплаћује у висини вредности минималне зараде у јавној служби, као корисник буџетских средстава, остварила право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Ревизијом се неосновано указује на постојање другачије судске праксе. Постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 01.02.2022. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић